

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Sfk/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200925
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7018200925.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a zo sudcov JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Michala Dzurdzika, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): STAVA IPS, s.r.o., so sídlom Slovenskej jednoty 10, 040 01 Košice, IČO: 45 440 026, právne zast. JUDr. Ondrej Lučivjanský, advokát so sídlom Murgašova 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101482651/2018 zo dňa 1. augusta 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/136/2018 zo dňa 6. mája 2021, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Daňový úrad Košice (ďalej aj „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“ alebo „daň“) alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie marec 2017. O výsledku daňovej kontroly vyhotovil Protokol č. 100503926/2018 zo dňa 7. marca 2018 (ďalej aj „protokol“). Správca dane preveroval dodanie tovarov a služieb (stavebný materiál, oceľová armatúra a preprava, betonárska oceľ) žalobcovi od spoločnosti RESTON SK s.r.o. (ďalej len „dodávateľ“).

2. Správca dane rozhodnutím č. 100749259/2018 zo dňa 17. apríla 2018 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Daňový poriadok“) určil žalobcovi rozdiel na DPH v sume nadmerného odpočtu vo výške 7.477,08 EUR za zdaňovacie obdobie marec 2017. Správca dane na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že: (I) nezistil účtovné doklady, evidencie a ani iné listiny dodávateľa, ktoré by preukazovali reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov, (II) dodávateľ nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, (III) v jeho mene konali neoprávnené osoby, pričom jedna z nich je blízkou osobou konateľa žalobcu, (IV) faktúry nemajú reálny základ, (V) dodávateľ dodanie neuskutočnil, (VI) žalobca neuniesol dôkazné bremeno a (VII) pri deklarovanom dodaní tovaru bol použitý nesprávny režim zdaňovania. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

3. Žalovaný rozhodnutím č. 101482651/2018 zo dňa 1. augusta 2018 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“) podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku prvostupňové rozhodnutie potvrdil. K odvolacím námietkam uviedol, že: (I) žalobca uhrádzal podstatnú časť faktúr v lehotách kratších ako 90 dní a zároveň zaplatil sumu podstatne vyššiu ako keby tovar zakúpil priamo od dodávateľov dodávateľa, (II) žalobca neuniesol dôkazné bremeno, (III) nebolo preukázané, že deklarovaný dodávateľ tovar dodal, (IV) konateľ dodávateľa sa pre nekontaktosť nepodarilo vypočuť, (V) nebolo preukázané, že mandatár

dodávateľa s ním mal skutočne uzatvorenú mandátnu zmluvu, (VI) nebola preukázaná pravdivosť údajov uvedených na faktúrach, (VII) dodanie tovaru zabezpečoval zamestnanec žalobcu od spoločnosti Stavebné práce - Grimplini, s.r.o., (VIII) za tovar bola navyšovaná cena, (IX) dodávateľovi v rámci obchodu nevznikli žiadne náklady, keďže tovar neobjednával, nerokoval o jeho dodaní, nepreberal ho, neuskladňoval a pod., (X) správca dane neposudzoval obchody z hľadiska ich uskutočnenia medzi blízkymi osobami v zmysle príbuzenského vzťahu, ako tvrdil žalobca, (XI) nebolo preukázané, že by dodávateľovi vznikla daňová povinnosť, (XII) žalobca nebol oprávnený odpočítať si daň, ktorá bola na faktúrach nesprávne uvedená dodávateľom, keďže dodávateľ bol povinný vyhotoviť faktúry v zmysle § 69 ods. 12 písm. g) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

II. Priebeh konania pred správny súdom a jeho rozhodnutie

4. Proti napadnutému rozhodnutiu podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“), ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, vrátenia veci na ďalšie konanie a priznania náhrady trov konania.

5. Žalobca nesúhlasil so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia žalovaného. Mal za to, že správcovi dane preukázal, že medzi ním a jeho dodávateľom existoval zmluvný vzťah a že dodávateľ mu tovar dodal, čo bolo preukázané aj výsluchmi svedkov. Jeho vzťah s dodávateľom bol založený práve na tom, že tento bol ochotný dodať tovar v 90-dňovej lehote splatnosti vystavenej faktúry, na rozdiel od iných dodávateľov. Cena za tovar a služby zodpovedala obvyklým cenám na trhu. Rovnako skutočnosť, že mandatár dodávateľa sa pozná s konateľom žalobcu, z neho nerobí osobu blízku v zmysle Občianskeho zákonníka alebo Trestného zákona. Ak došlo k porušeniu daňových predpisov zo strany dodávateľa, toto nemôže byť na ťarchu žalobcu. Žalobca mal za to, že daňové orgány boli povinné postupovať v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžf/30/2014.

6. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zotrval na argumentácii uvedenej v napadnutom rozhodnutí.

7. Správny súd rozsudkom č. k. 6S/136/2018-48 zo dňa 6. mája 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu zamietol.

8. Správny súd sa v celom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom veci a so závermi správcu dane a žalovaného. Zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH z faktúr od deklarovaného dodávateľa, žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepredložil také dôkazy, ktoré by potvrdili vierohodnosť a správnosť údajov uvedených na faktúrach, na základe ktorých bolo uplatnené odpočítanie dane. Rovnako sa súd stotožnil so závermi žalovaného, podľa ktorých predložené doklady majú povahu listinných dôkazov, ktoré nemohli spochybníť skutkové zistenia správcu dane, pretože technicky je možné vyhotoviť akýkoľvek doklad znejúci na akékoľvek plnenie. Dôkazným prostriedkom k uznaniu nároku na odpočítanie dane nie je ani úhrada sporných faktúr, či už bezhotovostne alebo v hotovosti. Pravdivosť údajov uvedených na faktúrach vystavených dodávateľom nebola preukázaná ani výpoveďami svedkov.

9. V rámci vykonaného dokazovania bolo zistené, že dodávateľ nezamestnával žiadnych zamestnancov, nevlastnil žiadny majetok a nepredložil k deklarovaným zdaniteľným obchodom žiadne účtovné ani daňové doklady a k obchodom sa nevyjadril ani jej jediný konateľ, ktorého sa z dôvodu jeho nekontaktnosti nepodarilo vypočuť. Nebola preukázaná ani tá skutočnosť, že deklarovaný mandatár skutočne uzatvoril mandátnu zmluvu s dodávateľom a že bol poverený a oprávnený za túto spoločnosť konať, nakoľko v predloženej Mandátnej zmluve absentoval podpis konateľa dodávateľa, ktorý bol podľa výpisu z Obchodného registra SR jediným štatutárnym orgánom tejto spoločnosti. Svedok (deklarovaný mandatár) uviedol, dodávateľ mal dodanie fakturovaných tovarov a služieb žalobcovi uskutočniť prostredníctvom subdodávateľských spoločností - Stavebné práce - Grimplini, s.r.o., Stavebniny DEK s.r.o., RAVEN a.s. Z dokazovania tiež vyplynulo, že tovar u spoločnosti Stavebné práce - Grimplini, s.r.o. objednával, technickú špecifikáciu predkladal, dodaný tovar preberal a dodacie listy podpisoval zamestnanec žalobcu. Dodávateľ nebol aktívnym účastníkom obchodu a nenadobudol právo nakladať s tovarom od spoločnosti Stavebné práce - Grimplini, s.r.o. ako vlastník, teda toto právo následne nemohla ani previesť na žalobcu.

10. Správny súd tiež uviedol, že v daňovom konaní nebolo preukázané splnenie základnej hmotnoprávnej podmienky pre uplatnenie odpočítania dane a to, že dodávateľovi vznikla daňová povinnosť. Ďalším dôvodom neuznania odpočtu dane bola aj skutočnosť, že uvedené faktúry deklarovali dodávku tovaru zaradeného do položky 7308 Spoločného colného sadzobníka, pričom súčasne základ dane v týchto faktúrach presahoval sumu 5.000,00 eur. Dodávateľ bol povinný vyhotoviť faktúry bez

dane a na faktúrach v súlade s ustanovením § 74 ods. 1 písm. k) zákona o DPH uviesť slovnú informáciu „prenesenie daňovej povinnosti“.

11. Podľa správneho súdu žalobca nebol sankcionovaný za porušenie daňových povinností jeho dodávateľa. Rovnako mu nevznikla povinnosť preverovať si svojho obchodného partnera, ale takýmto postojom sa sám vystavil riziku, že nebol schopný preukázať splnenie zákonom stanovených podmienok pre odpočítanie dane. Žalobca nepreukázal, akým spôsobom preveroval samotnú realizáciu dodania tovarov a služieb a aké opatrenia prijal na zabezpečenie preukázania splnenia podmienok pre odpočítanie dane. Dôkazy, ktoré predložil, neboli schopné osvedčiť splnenie zákonom stanovených podmienok pre odpočítanie dane. Správny súd zdôraznil, že podpornými dokladmi, na základe ktorých sa dá preveriť, či skutočne došlo k zdaniteľnému obchodu tak, ako je to deklarovane na predloženej faktúre, slúžia ďalšie doklady preukazujúce priebeh nadobúdania a dodanie tovaru a služieb, zdokladovaním, kto tieto služby reálne dodal, respektíve osôb realizujúcich predmetné služby, písomná alebo e-mailová, respektíve iná komunikácia medzi zmluvnými stranami a ďalšie iné doklady podľa charakteru činnosti. Žalobca nekonal tak, aby oprávnené pochybnosti správcu dane a žalovaného odstránil. Na výzvu správcu dane na predloženie dôkazov (Výzva na predloženie dôkazov č. 101612443/2017 zo dňa 21. júla 2017) žalobca nereagoval, nevyužil svoje právo vyjadriť sa k zisteniam uvedeným v protokole, predložiť dôkazy, či navrhnúť vykonanie takých dôkazov, ktoré by jeho nároky preukazovali a nevyužil ani svoje právo zúčastniť sa vypočutia svedkov.

12. Správny súd zdôraznil, že správca dane spochybnil žalobcom predložené dôkazy a po presune dôkazného bremena opätovne na stranu žalobcu, tento neprodukoval žiadne také dôkazy, ktoré by boli spôsobilé preukázať ním deklarované skutočnosti o reálnom dodaní tovaru a služieb tak, ako je to zachytené na faktúrach. Okrem predloženia formálnych dokladov a tvrdenia, že dôvodom spolupráce bolo umožnenie 90 - dňovej splatnosti faktúr, žalobca neuviedol, či a akým spôsobom preveroval personálnu, materiálnu, technickú vybavenosť dodávateľa na dodávky tovarov a služieb a neozrejmil, ako a či overoval oprávnenosť mandátára na zastupovanie tejto spoločnosti. Uviedol len, že s konateľom dodávateľa nikdy nejednal. Ďalej neozrejmil, aké postavenie v deklarovanych obchodoch mal mať jeho zamestnanec.

III. Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

13. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) a f) SSP a navrhol, aby kasačný súd rozsudok správneho súdu zmenil tak, že zruší napadnutý rozsudok správneho súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie (pozn. kasačného súdu - ide o znenie uvedené v kasačnej sťažnosti).

14. Nesprávnosť právneho posúdenia vidí sťažovateľ v tom, že si správny súd pragmaticky osvojil závery správcu dane o tom, že na základe navýšenia ceny tovarov k reálnemu uskutočneniu dodávok tovarov a služieb nedošlo. Sťažovateľ opakovane uvádzal, že obchodný vzťah medzi ním a jeho dodávateľom bol založený na tom, že iný dodávateľ mu v rozhodnom období nebol schopný a ochotný dodať tovar a služby za takých podmienok, aké si stanovil. Sťažovateľ zároveň predložil konkrétny doklad o tom, že spoločnosť Stavebniny DEK, s.r.o. nebola v rozhodnom období ochotná dodať mu tovar za podmienky 90-dňovej splatnosti vystavených faktúr. Dodávateľ netrval na zálohových platbách, ktoré by sťažovateľ v danom čase z finančných dôvodov nedokázal realizovať. Sťažovateľ mal za to, že v priebehu dokazovania riadne preukázal existenciu obchodného vzťahu medzi ním a jeho dodávateľom. Rovnako skutočnosť, že dodávateľ zakúpil tovar u jeho dodávateľov bola preukázaná tak faktúrami a dodacími listami, ako aj výsluchom mandátára dodávateľa. Sťažovateľ zopakoval, že dodanie tovarov a služieb bolo reálne uskutočnené a preukázané, a teda bol preukázaný reálny obsah faktúr vystavených dodávateľom.

15. Ďalšiu nesprávnosť právneho posúdenia videl sťažovateľ v tom, že správny súd nesprávne uviedol, že nevyužil svoje právo vyjadriť sa k zisteniam uvedeným v protokole, predložiť dôkazy a navrhnúť vykonanie takých dôkazov, ktoré by jeho nároky preukázali. Sťažovateľ využil svoje právo dňa 3. apríla 2018 a do konania predložil svoje stanovisko k protokolu, v ktorom sa vyjadril k zisteniam správcu dane. Podľa názoru správneho súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nezúčastnil výsluchov svedkov, vyvolala oprávnené pochybnosti správcu dane o tom, či sa zdaniteľné obchody uskutočnili tak, ako to bolo deklarované. Sťažovateľ poukázal na § 25 ods. 4 Daňového poriadku, pričom mal za to, že skutočnosť, že nevyužil svoje právo mu nemožno pripočítavať v jeho neprospech a na základe toho vyvodzovať záver o tom, že sa zdaniteľné obchody deklarovaným spôsobom neuskutočnili. Sťažovateľ konštatoval, že správny súd nereflektoval na jeho námietky, dostatočne neodôvodnil, neuviedol úvahy, ktorými bol vedený pri hodnotení dôkazov, neuviedol ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na

základe ktorých rozhodoval a ani neuviedol aké stanovisko zaujal k návrhom a námietkam žalobcu, ich vyjadreniam a podkladom.

16. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zopakoval svoju doterajšiu argumentáciu a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV. Posúdenie kasačného súdu

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľky bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľkou (§ 453 ods. 2 SSP) spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

18. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti v podstate namieta skutkové zistenia správcu dane, s ktorými sa správny súd v napadnutom rozsudku stotožnil. Sťažovateľ opakovane tvrdí, že svojho dodávateľa si vybral z dôvodu priaznivých podmienok obchodného vzťahu a že tovar mu bol dodaný a všetky obchodné transakcie prebehli. Vo vzťahu k týmto tvrdeniam kasačný súd uvádza, že správny súd sa s nimi v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal. Kasačný súd zdôrazňuje, že dôvody neuznania odpočtu DPH sú konkrétne špecifikované tak v rozhodnutiach daňových orgánov, ako aj v napadnutom rozsudku, pričom správny súd sťažovateľovi predovšetkým vytkol to, že neunesol svoje dôkazné bremeno.

19. Vo vzťahu k prenosu dôkazného bremena kasačný súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 377/2018, v zmysle ktorého: „Ústavný súd už judikoval (III. ÚS 401/09), že daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti: povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Formálne sa obe tieto povinnosti realizujú tak, že daňový subjekt podá riadne vyplnené daňové priznanie (povinnosť tvrdiť), pričom spolu s ním predloží správcovi dane písomné doklady, ktoré je podľa právnych predpisov povinný viesť (dôkazná povinnosť). Takto si daňový subjekt splní svoje povinnosti v daňovom konaní, teda aj povinnosť dôkaznú. Ak však správca dane pri preverovaní uvedených písomných podkladov preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybenie jeho pôvodných dôkazov správcom dane. Týmto spôsobom dochádza v procese dokazovania v daňovom konaní k presúvaniu dôkazného bremena medzi správcom dane a daňovým subjektom, čo predstavuje praktické vyjadrenie kombinácie uplatňovania zásady vyhľadávacej a zásady prejednávacej.“

20. V danej veci správca dane žalobcovi notifikoval svoje pochybnosti o tom, že k dodaniu tovaru od deklarovaného dodávateľa nedošlo, pričom poukázal na konkrétne dôkazy, ktoré ho k takýmto záverom viedli (výsluchy svedkov, faktúry a iné listiny). Bolo teda na sťažovateľovi, aby pochybnosti správcu dane vyvrátil. Urobiť tak mohol nie len dokladaním listinných dôkazov, či navrhovaním vypočutia svedkov, ale aj aktívnou účasťou na úkonoch správcu dane, na ktoré bol predvolaný. Správca dane umožnil sťažovateľovi, aby sa k jeho pochybnostiam vyjadril, a teda bolo v dispozícii sťažovateľa, aby tak urobil.

21. Kasačný súd sa nestotožňuje ani s námietkou, že správny súd mu pričítal na ľarchu skutočnosť, že nevyužil svoje právo byť prítomný pri výsluchu svedka a klásť mu otázky. Správny súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 49 a 50) len poukázal na to, že sťažovateľ svoje právo nevyužil, čo v konečnom dôsledku viedlo k záveru, že neunesol svoje dôkazné bremeno. Avšak ani z napadnutého rozsudku, ako ani z rozhodnutí daňových orgánov nevyplýva, že by samotná neúčasť sťažovateľa na výsluchoch svedkov mala za následok neuznanie odpočtu dane.

22. Námietku sťažovateľa, že správny súd nereflektoval na jeho námietky, dostatočne neodôvodnil, neuviedol úvahy, ktorými bol vedený pri hodnotení dôkazov, neuviedol ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ani neuviedol aké stanovisko zaujal k návrhom a námietkam, ich vyjadreniam a podkladom, považuje kasačný súd za všeobecnú, neurčitú a v konečnom dôsledku nedôvodnú. Správny súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal so všetkými žalobnými námietkami, poukázal na dôvody, ktoré ho viedli k jeho záveru a uviedol právne predpisy, podľa ktorých vec posudzoval. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej rozhodovacej praxi uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých

sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21.1.1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

23. Záverom kasačný súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 437/2020, v ktorom Ústavný súd SR poukázal na zásadu zodpovednosti účastníka za ochranu svojich práv „vigilantibus iura scripta sunt“ (každý nech si stráži svoje práva), z ktorej vyplýva, že nedôslednú procesnú obranu sťažovateľa v riadnom konaní pred orgánmi verejnej moci nemožno dodatočne nahrádzať prostredníctvom ústavnej sťažnosti. Aplikujúc uvedenú zásadu do predmetného konania kasačný súd uzatvára, že bolo v plnej dispozícii sťažovateľa, aby si svoje práva dôsledne bránil s využitím zákonných prostriedkov. Sťažovateľ síce postupoval v zmysle príslušných právnych predpisov, avšak na svoju obranu nepoužil takú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá spochybniť závery daňových orgánov a správneho súdu.

V. Záver

24. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že dôvody, ktorými sťažovateľ spochybňoval predmetné rozhodnutie správneho súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v správnom konaní i v žalobe, a s ktorými sa správny súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Správny súd sa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

25. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol tak, že neúspešnému sťažovateľovi ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada zo zákona nevyplyva (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP)

Ak však správca dane pri preverovaní uvedených písomných podkladov preukázateľne spochybnil vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybenie jeho pôvodných dôkazov správcom dane (ÚS 377/2018).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.